

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Avla ... Thesavrorvm Dei In Passione D. N. Iesv Christi
Effusorum ad Resvrrectionem Mvltorum**

Eyschen, Georg von

Coloniæ, 1657

§. 211. Filiæ Ierusalem. v. 20 [28].

urn:nbn:de:hbz:466:1-45549

dit, sicuti & ad compassionem. Cum igitur Christus ita dehonorus esset, viro-
rum verberibus & contumeliis, ecce confestim mulierum lacrymis
& lamentis honoratur; quia considerabant amittere sese virum piū &
sui consolatorem in omnibus angustiis & tribulationibus: quia videbant
Christum tam miserabiliter sub ingenti sanctæ crucis mole vix in cedere
posse ob acerbissimos dolores corporis, vulnera, sanguinis effusionem
copiosissimam, *novissimum virorum vermem & non hominem, sed opprobrium
hominum & abiectiōnem plebis, circumvallatum ærumnis & hominum pedi-
bus conculcatum.*

Sic certe plangerent te omnes si in veritate te Dominum Deum sum-
cognovissent. Quis enim non lamentaretur considerata tua innocentia,
quod tu Dei filius contumeliam, quam ipsemet commuerat patereris;
profecto vel laxo corde esse debebat & omnium ingratus quibus
non lacrymaretur, ubi duæ tam magnæ causæ offeruntur; videlicet quod
homo peccator hæc pati debuisset, & tu ipsa iustitia, verus Dei filius qui
peccatum non feceras, in cuius ore dolus inventus non fuerat pro ho-
mine hæc pati dignatus sis.

§. 210. *Conversus autem ad illas Iesus. v. 28.*

Magna fuit hæc Christi Domini in tantis malis generositas, quod
non solum, ad circumstantes personas & actiones earum ad vertit oculos
& mentem: sed etiam eas animose alloqui, imò sui doloris oblitus con-
solari alios potuerit, neque solum consolari, sed quasi in templo quietus se-
deret erudare. Quam verè & bene dixisti per prophetam tuum: converti-
mini ad me, & ego convertar ad vos. Ecce enim istæ mulieres sese modo
converterunt ad te, plorando & compatiendo & statim conversus allo-
queris eas, doces, viam monstras ad salutem. Bonus Dominus, qui tam fa-
cile respicit ad convertos.

TU, O Domine qui tantam lacrymis dolorique prærogativam indidisti,
ut iratum te placent, & veniam peccatorum obtineant: concede pro-
pitius ut eò omnem doloris & luctus copiam convertamus, ubi sicut male-
mè est opus, ita & uberrimus eorum fructus exoptatur: quo tandem, qui
per peccatum cecidimus, per veræ pœnitentiæ lamenta surgamus & con-
solari mereamur.

§. 211. *Filiz Ierusalem. v. 20.*

Amicum & humanissimum exordium, orationem totam spondet
benignam & quid aliud expectetur a bonitate melliflua Christi: in manu
III

ma tamen angustia illa, in qua nos homines solemus esse morosissimi, tanto illa bonitas est pluris facienda, quanto rarius nos afflicti solemus loqui verbum gratiosum. Hinc non turbati foris, omnes turbamus domi, tingamus, inuimuramus, imprecamur, nulli bonum damus verbum, & multo minus beneuolum auditum, frontem caparamus. Christus autem benignissime suauissimeque compellat eos, quorum patres, magistratus, cognati, & forte viri conjugesque ipsum ita affligebant.

O Anima mea, esto etiam tu uti afflictus ab hominibus Dominus tuus: benigne loquens in aduersitate, in offensionibus, in mortis, in melancholia. Noli tunc murmurare, & esse uti leo in domo tua, lacerando, imprecando, contumeliam dicendo, verberando & frangendo imitare Iesum, imitare Iesum.

§. 212. Nolite flere super me. v. 28.

Quare? bone Iesu, videntes angustias animæ tuæ, sudorem sanguinolentum, onus importabile crucis in humeris tuis, plagas circum strepere comitantes latrones, & te penè bestia excoriata, quam homini similiorem non deberent plotare? certe cautibus essent duriores si id non facerent in tanta tua innocentia, & antea cta beneficentia ergo omnes mortales.

Quid est hoc? O bone Iesu, tu in miseris tantis es, & mulieres in se nihil mali sentiunt, & non vis ut flant saltem super te? nunquid non iuxta prophetam recte plangunt eum, qui egreditur, quia non reuertetur ultra, nec videbit terram natiuitatis suæ? si quidem tu, ô bone Iesu, moriturus egredieris, non amplius in carne mortali rediturus, sine obsecro, sine flere super te super acerbissimos dolorum tuorum aculeos, ut merear conregnare tibi, qui publicani fecisti per sanctos Apostolos tuos, *si compatimur & conglorificabimur.*

§. 213. Sed super vosmet ipsas flete. v. 28.

Optimum hic modum suggerit Ecclesiæ suæ pro meditando passione Domini, ipse patiens Dominus noster, nimirum peccata, quæ in auditæ hujus tragædiæ initium & causa fuerunt, consideremus, eorumque nefandissimam turpitudinem & malitiam inexplicabilem ex magnitudine remedii, contra ipsa à Deo sapientissimo, adhibiti æstimare discamus, si enim vulnera nostra non essent tam grandia, ut tali egerent medela, certe Dei sapientia ea tantis impensis non procurasset ea sanari.

O Supreme Magister, qui, etiam in mediis afflictionibus tuis, tui officii curam geris, & doces me flere super me, meamque miseriam & pec-